

[3]

Co to vlastně znamená být naživu? uvažoval Drey, zatímco ho oči pálily únavou. Netoužil po ničem jiném než se jen obrátit na druhý bok a v malém pokoji ve třetím patře panelového domu usnout na dlouhé, slastné hodiny. Spát se mu ale nedařilo a celou noc probděl. Zase.

Nenacházel na svou otázku odpověď. Mělo by to být přece tak snadné, nebo ne? Každý člověk je naživu, má kolem sebe lidi, kteří se rodí a umírají, neměnná konstanta přítomná už od nepaměti. Jak mohl být život stále takovou neznámou?

Byly chvíle, kdy si Drey připadal, že nežije. Že se jen plazí životem ve snaze vyhnout se těžkým ranám tak, aby se aspoň na okamžik mohl narovnat a zhluboka se nadechnout. Oddech ale přišel zřídka a z těchto dnů a měsíců se stala šedá šmouha splývající rutiny. Změna v podobě jiskry naděje nepřicházela.

Byly ale také okamžiky, kdy si připadal živý jako nikdy jindy. Tyto chvíle nemusel složitě hledat. První polibek, povýšení na pozici kapitána, setkání s otcem, dny s Atyem, ale k jeho údivu mu na mysli vytanula i Atyho smrt, pohled na hořící město, kde zemřela jeho matka, náhlý odchod přítele Huie...

Být naživu znamenalo trpět, aby se pak člověk mohl radovat? Smát se a pak plakat? Proč byla bolest a strach jeho nedílnou součástí?

Macy se vedle něj probudila a ospale zívla. Pak vstala z postele, přešla k pootevřenému oknu a protáhla se, veškerý stud jí očividně při změně na Neživou opustil. Drey se při pohledu na ni usmál a ona mu hřejivý pohled svýma zcela černýma očima opětovala, když se posadila vedle něj a zachumlala se do deky.

„Spal jsi?“

„Nějak mi to nejde.“

„Něco vymyslíme,“ pohládila ho po ruce. „Kdy jsi naposledy jedl něco pořádného?“

Drey chtěl namítnout, že to přece nemůže být tak dlouho, ale čím déle vzpomínal, tím více si uvědomoval, že už to jsou asi dva dny.

Macy zvedla obočí. „Mám nápad, viděl jsi ten stánek na náměstí?“

Drey zavrtěl hlavou.

„Nalar nakoupil bednu zeleniny z města kousek odsud.“

„Kdo by teď před zimou prodával zásoby?“ podivil se Drey. Macy mezitím přešla k oknu a hleděla ven.

„To jsem si říkala taky. Nějaká vesnice jménem Lekom, prý mají spoustu čisté vody, prodávají ji všem okolo a pořád mají dost na farmaření. Říkala jsem Nalarovi, že to jsou dobré zásoby na horší časy, ale on trval na tom, že se z toho udělá smažená atrakce pro zvýšení morálky. To prý potřebuje Vertiro mnohem více. Chtěla bych tam s tebou zajít.“

„To zní hezky.“

Macy semkla rty, znovu k němu přistoupila a chytila ho za ruku. „Vím, že je toho teď na tebe hodně, ale během toho všeho... nezapomeň žít, Dreyi.“